

## Arrest

nr. 183 950 van 17 maart 2017  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IV<sup>e</sup> KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VERBEKE die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen op 28 juli 2015 België zijn binnengekomen, dienden op 30 juli 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 14 september 2016 nam de Commissaris-Generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden verzoekers bij aangetekend schrijven van 14 september 2016 ter kennis gebracht.

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

U werd op 27 januari 2016 van 8u52 tot 10u54 en op 1 maart 2016 van 8u55 tot 10u25 gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat meester Johannes Baelde loco meester Tessa Verbeke woonde de gehoren integraal bij.

#### A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u een soennitische Arabier afkomstig uit Bagdad, Irak. U woonde steeds in de wijk Al Mashtal, Bagdad. In 2006 huwde u met R.S.M.A. (O.V. (...)). U heeft samen drie minderjarige kinderen. Sinds 2011 had u een eigen zaak als automechanicien.

Op 19 juni 2015 ontving u een oproepingsbrief van Asaeb Ahl al Haq (AAH). U was op dat moment niet thuis en het was uw echtgenote die deze in ontvangst nam. In de brief werd u gevraagd om u aan te melden bij de moskee Ali na het middaggebed. U ging hier naartoe en werd er ontvangen door een sheikh en twee personen van AAH. Ze zeiden dat ze op de hoogte waren van het feit dat u een soenniet met een goede zaak bent en ze uw hulp nodig hadden. Omdat u dacht dat zij hulp vroegen in verband met auto's, was u bereid om te helpen. Vervolgens vroegen ze om geluidsdempers en de mechanica voor bermbommen te maken. U zei dat u hier geen ervaring mee had, maar ze zeiden dat u hierover moest nadenken en uitten tegelijkertijd de bedreiging dat u dit anders met uw leven zou bekopen. U diende binnen twee à drie dagen terug te keren naar de moskee. U keerde echter terug naar huis en u hoopte dat ze u zouden vergeten. Op 25 juni 2015 belde uw echtgenote u op uw werk en vertelde dat er een dreigbrief bij u thuis werd afgegeven van AAH waarin u bedreigd werd met de dood. U dook onder bij uw broer en uw echtgenote ging bij haar ouders.

Op 29 juni 2015 reisden u, uw echtgenote en uw kinderen met het vliegtuig vanuit Bagdad, Irak naar Istanbul, Turkije. Jullie reisden met de boot naar Griekenland en reisden verder over land tot Wenen, Oostenrijk. In Wenen namen jullie het vliegtuig naar België. Jullie kwamen aan op 28 juli 2015 en dienden op 30 juli 2015 hier, in België, een asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart, uitgereikt op 15 mei 2014 te Risafah, Bagdad; uw origineel nationaliteitsbewijs; uw origineel rijbewijs, uitgereikt op 27 december 2014; originele rantsoenkaart; uw originele woonstkaart; de originele identiteitskaarten van uw kinderen, M., A. en D.; uw origineel paspoort, uitgereikt op 14 juni 2014 te Bagdad; de originele paspoorten van uw kinderen, allen uitgereikt op 14 juni 2014 te Bagdad; uw originele huwelijksakte; uw origineel huurcontract voor uw zaak; originele foto's van uw zaak; de originele overlijdensakten van uw vader en moeder; een oproepingsbrief en een dreigbrief, beiden afkomstig van AAH; telefoonnummers van uw smokkelaars; het originele verzendingsbewijs van uw documenten; een kopie van het VN-rapport: "Report on the protection of civilians in the armed conflict in Iraq: 1 May – 31 October 2015".

#### B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er te worden gewezen op een opmerkelijk element in uw verklaringen die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnt. Het is immers op zijn minst opmerkelijk te noemen dat u als soennitisch automechanicien wordt gevraagd om voor de sjiitische militie AAH te werken en voor hen onder meer geluidsdempers en bermbommen te produceren (CGVS 1 27/01/2016, p. 15; CGVS 2 01/03/2016, p. 8). Het is weinig aannemelijk waarom u juist zou gevraagd worden door AAH om zulke specifieke en ingewikkelde producten te produceren. U verklaarde immers dat u een automechanicien bent van beroep en dat u zich voornamelijk bezig houdt met het onderhoud van auto's. U hebt dan ook geen enkele ervaring met het vervaardigen van zulke zaken. Bovendien verklaarde u ook dat er heel wat sjiieten zijn die over dezelfde kennis beschikken als u (CGVS 1, p. 6; CGVS 2, p. 6, 9, 13).

Voorts bevatten uw opeenvolgende verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal een aantal onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdige elementen, die uw geloofwaardigheid nog verder op de helling zetten. Vooreerst overtuigt uw handelen niet nadat u werd opgeroepen en bedreigd door AAH. U verklaarde namelijk dat u inging op de oproepingsbrief van AAH op 19 juni 2015 om te verschijnen na het middaggebed in de moskee Iman Ali omdat de militie machtig zijn en dat u hen niets zou durven weigeren. Eénmaal in de moskee diende u een antwoord te geven binnen 1 à 2 dagen en werd u

bedreigd dat als u niet meewerkte u dit diende te betalen met uw leven. Vervolgens verklaarde u echter dat u naar huis keerde, uw dagelijks leven verderzette en dat u dacht dat AAH u zou vergeten en dat het niet echt serieus was (CGVS 2, p. 5-8). Uw reactie op de mondelinge bedreiging die u ontving van AAH is echter allerm minst aannemelijk aangezien uw eerdere verklaringen over de macht van de sjiiitische milities en des te meer daar u ook een voorbeeld aanhaalde van een collega die hetzelfde is overkomen en die werd gedood omdat hij weigerde (CGVS 2, p. 12). Gelet op het feit dat u ernstige bedreigingen ontving van een militie, is het niet aannemelijk dat u ervan uit zou gaan dat ze u zouden vergeten. Verder blijkt uit een vergelijking van uw opeenvolgende verklaringen en deze van uw echtgenote, R.S.M.A. (O.V. 8.098.751), op het Commissariaat-generaal dat er een tegenstrijdigheid kan worden vastgesteld. Zo verklaarde u dat uw echtgenote u op 19 juni 2015 vertelde over de oproepingsbrief van AAH bij uw terugkeer na het inkopen doen op de markt (CGVS 1, p. 15). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat zij u meteen opbelde na het ontvangen van de oproepingsbrief op 19 juni 2015 (CGVS 27/01/2016, p. 9). Bovendien is het opmerkelijk dat terwijl u na het ontvangen van de dreigbrief van AAH op 25 juni 2015 onderdook bij uw broer in de Al Tamimwijk, uw echtgenote bij haar ouders ging logeren die in dezelfde wijk wonen als waar jullie woonden en waar u deze bedreiging heeft ontvangen (CGVS 2, p. 10-11).

Dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, blijkt tenslotte uit het feit dat uw paspoort enkele dagen voor het verkrijgen van de dreigbrief van AAH werd uitgereikt. Uw paspoort en deze van uw kinderen werden immers uitgereikt op 14 juni 2015 en het paspoort van uw echtgenote op 11 juni 2015. Bijgevolg is het bijzonder toevallig dat jullie beweerden plotseling enkele dagen na afgifte van jullie paspoorten door AAH te zijn bedreigd. Dit doet sterk vermoeden dat u reeds van plan was om Irak te verlaten en versterkt de ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen voor uw vertrek. Uw uitleg in dit verband, met name dat u uw paspoorten hebt afgehaald uit schrik voor de opkomst van IS, komt gelet op bovenstaande vaststelling weinig overtuigend over (CGVS 1, p. 11), temeer uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt dat er voornamelijk in de zomer van 2014 werd gevreesd dat IS naar de stad Bagdad zou oprukken.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen dient er te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van

Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ ISIL/ISIS en

het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km<sup>2</sup> heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km<sup>2</sup>, telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is

er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, rijbewijs, rantsoenkaart, woonstkaart, paspoort, de identiteitskaarten en paspoorten van uw kinderen, huwelijksakte en de overlijdensaktes van uw ouders bevatten persoonsgegevens die hier niet worden betwist. Het huurcontract en de foto's van uw zaak, de telefoonnummers van de smokkelaars en het originele verzendingsbewijs van uw documenten bevatten evenmin informatie die in twijfel wordt getrokken, maar zijn niet van die aard dat zij bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen. De oproepingsbrief en de dreigbrief, beiden afkomstig van AAH, kunnen gezien de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas, voorgaande vaststellingen dan ook niet wijzigen. Documenten zijn immers slechts bewijskrachtig indien ze daadwerkelijk kaderen in een coherent en geloofwaardig asielrelaas, quod non in casu. Het VN-rapport doet geen afbreuk aan bovenstaande conclusies in verband met het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut inzake uw asielaanvraag.

### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 30/07/2015  
Overdracht CGVS: 23/11/2015

U werd op 27 januari 2016 van 11u12 tot 12u30 en op 1 maart 2016 van 10u34 tot 11u39 gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat meester Johannes Baelde loco meester Tessa Verbeke woonde de gehoren integraal bij.

### A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u een soennitische Arabier afkomstig uit Bagdad, Irak. U woonde sinds uw kindertijd in de wijk Al Mashtal, Bagdad. In 2006 huwde u met A.A.K.A. (O.V. (...)). U heeft samen drie minderjarige kinderen.

Op 19 juni 2015 ontving u een oproepingsbrief van Asaeb Ahl al Haq (AAH) bestemd voor uw echtgenoot. Hij werd gevraagd om zich aan te melden bij de moskee Ali na het middaggebed. Hij ging er naar toe. Ze vroegen hem om geluidsdempers en de mechanica voor berm bommen te maken. Op 25 juni 2015 werd er opnieuw aangebeld en nam u een brief in ontvangst van een andere persoon. U opende onmiddellijk de brief en begreep dat het om een dreigbrief van AAH ging. U belde onmiddellijk uw echtgenoot om hem het nieuws te melden. Hij dook onder bij zijn broer en u ging bij uw ouders.

Op 29 juni 2015 reisden u, uw echtgenoot en uw kinderen met het vliegtuig vanuit Bagdad, Irak naar Istanbul, Turkije. Jullie reisden met de boot naar Griekenland en reisden verder over land tot Wenen, Oostenrijk. In Wenen namen jullie het vliegtuig naar België. Jullie kwamen aan op 28 juli 2015 en dienden op 30 juli 2015 hier, in België, een asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart; uw origineel nationaliteitsbewijs; uw origineel paspoort, uitgereikt op 11 juni 2015 te Bagdad.

### B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt immers dat u uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot – A.A.K.A ((...)), werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

[idem motivering van de bestreden beslissing van verzoeker]

Derhalve kan ook ten aanzien van u niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en paspoort bevatten uitsluitend persoonsgegevens die hier niet worden betwist.

## C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

### 2. Over de gegrondheid van het beroep

#### 2.1.1. Verzoekers voeren twee middelen aan:

- In een eerste middel voeren verzoekers een schending aan van volgende bepalingen:

*"Schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen iuncto de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsnorm."*

Na een theoretische uiteenzetting wordt toegelicht als volgt:

*"In casu meent het CGVS dat er geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekers. De motivatie van het CGVS inzake de weigering van de individuele asielbescherming is echter uiterst minimaal (nl. een halve bladzijde, t.a.v. 3,5 blz. duiding waarom nog steeds geen subsidiaire bescherming zou dienen moeten worden geboden aan personen uit BAGDAD - zie infra onder 2<sup>e</sup> middel).*

*Vooreerst meent het CGVS dat het opmerkelijk is dat eerste verzoeker als soennitisch automecanicien wordt gevraagd om voor de sjjiitische militie AAH te werken. Volgens het CGVS is het weinig aannemelijk waarom hij juist gevraagd zou worden door AAH om dergelijke specifieke en ingewikkelde producten als geluidsdempers en berm bommen te produceren. Eerste verzoeker zou immers slechts een automecanicien zijn van beroep die zich voornamelijk bezighoudt met het onderhoud van auto's.*

*Eerste verzoeker wenst hiertoe te verduidelijken dat hij geen automecanicien is die louter instaat voor het onderhoud van auto's. Integendeel, in de eigen zaak van eerste verzoeker is er hoegenaamd geen plaats voor een wagen. Eerste verzoeker maakt daarentegen verschillende wisselstukken voor auto's en werkt aan de onderdelen ervan. Dit werd bovendien reeds door uitgeklaard door de raadsman van verzoekers tijdens het begin van het tweede asielgehoor dd. 1 maart 2016, doch hiermee werd duidelijk geen rekening gehouden door het CGVS (zie CGVS 2, p. 2)!*

*Eerste verzoeker voegt onder stuk 3 foto's van diens eigen zaak waarop zijn werkatelier staat afgebeeld. Deze foto's tonen aan dat er geen sprake is van een "gewone" garage. Het is aldus duidelijk dat eerste verzoeker technisch zeer sterk is daar zijn werk bestaat uit het produceren van wisselstukken en het werken aan onderdelen van auto's. Het is dan ook allerm minst vreemd dat hij wordt gecontacteerd m.o.o. het produceren van ingewikkelde en technische producten.*

*Sjiitische milities kunnen immers soennitische burgers verplichten om voor hen te werken. Dergelijke situatie kan niet worden beschouwd als een relatie werknemer-werkgever. De sjiitische milities zoeken slaven die voor hen werken en men zal deze evident zoeken bij de "vijand", in casu de soennieten. Het produceren van o.a. berm bommen is uiterst gevaarlijk waardoor men zich uiteraard niet zal richten tot sjiitische burgers m.o.o. het leveren van dergelijk werk. Meer nog, sjiitische burgers zullen vaak weigeren om zulk gevaarlijk werk te leveren. Sommige sjiieten zullen leden van sjiitische milities persoonlijk kennen of andere personen met een lange arm waardoor zij kunnen weigeren om bepaalde zaken te doen. Het is aldus niet zo dat eerste verzoeker geronseld werd om werkelijk te strijden op de "frontlinie" voor de sjiitische militie AAH, aangezien er daartoe effectief genoeg vrijwilligers zijn, maar wel om voor hen nuttig oorlogsmateriaal te produceren aangezien het alom bekend is dat de sjiitische milities weldegelijk kampen met een gebrek aan logistieke en financiële middelen.*

*Het is bovendien een vorm van controle. Indien een soenniet werkt voor een sjiitische militie, dan weet men wie hij is en waar hij zich bevindt.*

*Vervolgens stelt het CGVS dat enkele onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdige elementen de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekers op de helling zou zetten. Zo vindt men het allerm minst aannemelijk dat eerste verzoeker terug naar huis keerde en diens dagelijkse leven verder zette nadat hij in de moskee Iman Ali werd gevraagd om samen te werken met de sjiitische militie AAH. Eerste verzoeker is evenwel formeel dat er vaak soennitische burgers worden aangesproken om te werken voor sjiitische milities (zie supra: gebrek aan logistieke en financiële middelen). Hij koesterde dan ook de ijdele hoop dat zij hem zouden vergeten en zich*

*zouden richten op een andere burger. Voor eerste verzoeker was het immers geen optie dat hij met AAH zou samenwerken, daar de berrbommen uiteindelijk zouden gebruikt worden tegen soennitische burgers (waaronder zijn familie, zijn vrienden, ...) en deze verantwoordelijkheid wilde hij niet op zich nemen. Er was geen andere oplossing voor eerste verzoeker dan terug te keren naar huis en hopen dat men hem niet meer zou contacteren.*

*Wat betreft het ter kennis brengen van de oproepingsbrief van 19 juni 2015 wenst eerste verzoeker te verduidelijken dat tweede verzoekster hem vertelde over de oproepingsbrief bij diens terugkeer van de markt. Het is pas bij de dreigbrief van 25 juni 2015 dat tweede verzoekster eerste verzoeker meteen telefonisch contacteerde. Er dient aldus een onderscheid te worden gemaakt tussen beide brieven in verband met de kennisgeving ervan.*

*Het feit dat tweede verzoekster bij haar ouders ging logeren in dezelfde wijk alwaar verzoekers woonden, is omdat zij niet persoonlijk werd gevisieerd door de sjitische militie AAH. Eerste verzoeker vluchtte daarentegen naar diens broer in de Al Tamimwijk hetgeen zich op meer dan 1,5 uur rijden van diens vorige woonplaats bevindt. Verzoekers doken niet onder op dezelfde plaats, net omdat eerste verzoeker diens gezin wilde beschermen.*

*Ten slotte meent het CGVS dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekers aangezien hun papsoort enkele dagen voor het verkrijgen van de dreigbrief van AAH werd uitgereikt. Het zou bijzonder toevallig zijn dat verzoekers plotseling enkele dagen na de afgifte van hun paspoorten zouden zijn bedreigd.*

*Verzoekers wensen te benadrukken dat de datum van de afgifte van hun paspoort evident niet de datum van de aanvraag van hun paspoort is ! Sinds de zomer van 2014 werd de invloed van IS zeer groot in BAGDAD. Men hoopte dat dit van voorbijgaande aard zou zijn, doch in 2015 heerste er opnieuw een golf van angst door de regio van verzoekers. Zij besloten dan ook om eind maart 2015 een paspoort aan te vragen voor hun gezin. Een eerste stap hiertoe is nagaan op de kalender wanneer men mag langsgaan om dergelijke aanvraag te doen. Een Irakese burger kan immers niet zomaar een paspoort aanvragen en dient langs te gaan op de dag waarop dit is voorzien voor zijn regio. Het gezin van verzoekers wilde hun paspoorten aanvragen, doch ter plekke werd hen ter kennis gesteld dat hun identiteitskaart niet langer geldig was. Verzoekers moesten aldus eerst een nieuwe identiteitskaart aanvragen en op 28 mei 2015 werd deze hen afgegeven. Daarna vroegen zij opnieuw een paspoort aan en dit ontvingen zij midden juni 2015.*

*Het is aldus manifest onwaar alsdat het gezin van verzoekers slechts enkele dagen na de aanvraag van hun paspoort de oproepingsbrief en dreigbrief zouden hebben ontvangen.*

*Verzoekers wensen daarenboven melding te maken van een nieuw incident waarbij de broer van eerste verzoeker werd vermoord. Hij ontving eerst een dreigbrief van de sjitische militie AAH waarbij men hem zocht omdat hij de broer is van eerste verzoeker (stuk 4A). Helaas escaleerde de situatie en werd de broer van eerste verzoeker effectief vermoord (stuk 4B).*

*Tweede verzoekster beroept zich op de aangehaalde asielmotieven door eerste verzoeker. De (weinige) tegenstrijdigheden in het asielrelaas van eerste verzoeker werden verduidelijkt en weerlegd waardoor de vrees van beide verzoekers wel degelijk gegrond is en valt onder de criteria van de conventie van Genève."*

- In een tweede middel voeren verzoekers een schending aan van de volgende bepalingen:

*"Schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen iuncto de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsnorm."*

Na een theoretische uiteenzetting verwijzen verzoekers naar het arrest nr. 165 615 van de Raad van 12 april 2016 dat de motivering van het Commissariaat-Generaal omtrent het openbare leven en de vluchtelingenstroom in Bagdad bekritiseert. Ze stellen dat de veiligheidssituatie in Bagdad momenteel uiterst precair is en dat er sprake is van willekeurig geweld. Verzoekers citeren hierbij het rapport UNHCR "Positions on Returns to Iraq" van oktober 2014 inzake de veiligheidssituatie in Irak. Ze verwijzen naar het rapport "Parole à l'exil: Les demandeurs d'asile irakiens et en particulier de Bagdad" van Caritas en CIRE van mei 2016 dat een kritiek levert op het standpunt van de Commissaris-generaal en dat rekening houdt met recentere informatie. Verzoekers verwijzen eveneens naar informatie waaruit blijkt dat er verhoogde risico's bestaan voor soennieten in Bagdad om aan te tonen dat er wel degelijk een reëel risico voor ernstige schade bestaat (stuk 6-21). Vervolgens gaan zij dieper in op de precaire veiligheidssituatie in Bagdad en de hoge dodentol dat daarmee gepaard gaat aan de hand van een aantal cijfers en rapporten:

*"De stelling van het CGVS alsdat burgers eigenlijk nauwelijks slachtoffers zijn en dat het geweld moet gezien worden in relatie met o.a. de impact van het geweld op het leven van de burgers en de oppervlakte van het gebied wordt hiermee door bloedige cijfers van tafel geveegd.*

*Het moge duidelijk zijn dat bovenvermeld standpunt van CGVS op heden volledig achterhaald is.*

*(...)*

*Dagelijks wordt er bericht over de over de vele aanslagen die BAGDAD op heden teisteren. Bovendien betreffen dit enkel aanslagen waarover werd bericht in de media, uiteraard zijn er ook nog vele andere aanvallen die niet in de internationale media ter sprake kwamen maar die wel degelijk hebben plaatsgevonden.*

*De Verenigde Naties houdt maandelijkse lijsten bij van de dodentol (stuk 22)*

*Februari 2016: 670 doden + 1.290 gewonden (stuk 22A)*

*Maart 2016: 1.119 doden + 1.561 gewonden (stuk 22B)*

*April 2016: 741 doden + 1.374 gewonden (stuk 22C)*

*Mei 2016: 867 doden + 1.459 gewonden (stuk 22D)*

*Juni 2016: 662 doden + 1457 gewonden (stuk 22E)*

*Juli 2016: 759 doden + 1.207 gewonden (stuk 22F)*

*Augustus 2016: 691 doden + 1.016 gewonden (stuk 22 G)*

*September 2016: 1.003 doden + 1.159 gewonden (stuk 22H)*

*(...)"*

Ten slotte stellen verzoekers ook nog dat zij niet kunnen rekenen op bescherming van de Iraakse overheid, zoals bepaald in artikel 48/5, § 2, van de vreemdelingenwet, en concluderen dat:

*"In het licht van bovenvermelde informatie is het dan ook werkelijk absurd om te beweren dat verzoekers als soennitische moslims geen enkel risico lopen op ernstige schade bij terugleiding naar BAGDAD ! Er vinden immers continue aanslagen plaats door sjjiitische militieën die specifiek gericht zijn op soennitische moslims, terwijl verzoekers des te meer gevaar lopen aangezien de Iraakse overheid hen geen bescherming kan/wil bieden.*

*Verzoekers en de broer van eerste verzoeker werden dan ook reeds effectief het slachtoffer van de praktijken van sjjiitische militieën (zie supra) ! Daarnaast neemt ook het willekeurig geweld als algemeen gegeven toe in BAGDAD, met de bloedige aanslag van 2 juli 2016 als triest hoogtepunt.*

*Gelet op de individuele situatie van verzoekers en hun persoonlijke omstandigheden zoals hierboven toegelicht, komt hun vraag om te genieten van de subsidiaire bescherming dan ook manifest gegrond voor."*

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegen verzoekers volgende stukken bij het verzoekschrift:

3. Foto's van de eigen zaak van verzoeker;
4. A) Dreigbrief gericht aan broer verzoeker;  
B) Overlijdensakte broer verzoeker;
5. A) Bomaanslag in Bagdad met 250 doden dodelijkste sinds Amerikaanse invasie;  
B) Dodentol van zware aanslag in Bagdad opgelopen tot 281;
6. Artikel Reuters: *"Shi'ite militia hangs up 15 executed Sunnis in Iraqi square"* dd. 30 juli 2014;
7. Artikel Al Jazeera: *"Scores dead in attack on Sunni mosque in Iraq"* dd. 23 augustus 2014;
8. Artikel Daily Mail: *"Iraqi Sunni tribal leader assassinated in Baghdad"* dd. 14 februari 2015;
9. Amnesty International Public Statement: *"Iraq: Investigate Baghdad kidnapping and assassination of Sunni leader and his convoy"* dd. 18 februari 2015;
10. Artikel De Standaard: *"IS doodde 70 leden van soennitische stam"* dd. 7 oktober 2015;
11. Artikel Reuters: *"Iraqi Sunni mosques attacked in apparent retaliation for Saudi execution"* dd. 5 januari 2016;
12. Artikel De Standaard: *"Iran beschuldigt Saudi-Arabië van bombardement op ambassade"* dd. 7 januari 2016;
13. Artikel The Daily Brief: *"Fears of more Iraq strife as regional Sunni-Shiite row escalates"* dd. 7 januari 2016;
14. Artikel Het Nieuwsblad: *"Zeker 30 doden bij zelfmoordaanslag Irak"* dd. 25 maart 2016;
15. Artikel Knack: *"Minstens 41 doden bij zelfmoordaanslag Iraaks voetbalstadion"* dd. 26 maart 2016;
16. Artikel De Standaard: *"Acht doden bij bomaanslagen in Bagdad"* dd. 23 april 2016;

17. Artikel Indian Express: "*Iraq: car bombing in Baghdad kills at least 12 civilians*" dd. 25 april 2016;
18. Artikel The Guardian: "*Car bomb attacks in Baghdad kill at least 90*" dd. 11 mei 2016;
19. Artikel BBC: "*Iraq conflict: IS suicide bombers hit Taji gas plant*" dd. 15 mei 2016;
20. Artikel ABC News: "*Wave of Bombings in Baghdad Kill 69*" dd. 17 mei 2016;
21. Artikel De Standaard: "*Minstens 14 doden bij bomaanslag in Bagdad*" dd. 10 september 2016;
22. A) UN Casualty Figures for Iraq for the month of February 2016;  
 B) UN Casualty Figures for Iraq for the month of March 2016;  
 C) UN Casualty Figures for Iraq for the month of April 2016;  
 D) UN Casualty Figures for Iraq for the month of May 2016;  
 E) UN Casualty Figures for Iraq for the month of June 2016;  
 F) UN Casualty Figures for Iraq for the month of July 2016;  
 G) UN Casualty Figures for Iraq for the month of August 2016;  
 H) UN Casualty Figures for Iraq for the month of September 2016.

2.1.3. In een aanvullende nota van 31 januari 2017 voegen verzoekers een kopie van hun Irakese identiteitskaarten, alsook van deze van hun 3 minderjarige kinderen toe. Deze zijn vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling.

2.1.4. In een aanvullende nota van 15 februari 2017 voegt de Commissaris-Generaal COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van Cedoca van 6 februari 2017 toe.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet worden verzoekers' asielaanvragen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen.

2.3. De geloofwaardigheid van verzoekers' asielrelaas wordt ondergraven door verschillende onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdige elementen. Zoals reeds werd vastgesteld in de bestreden beslissingen, is het opvallende gedrag dat verzoeker vertoont na de oproeping en bedreiging door AAH, zeer onwaarschijnlijk. Verzoeker verklaarde immers dat hij het verzoek negeerde, naar huis keerde en dacht dat AAH hem zou vergeten en dat de oproep niet serieus was (A. CGVS-gehoorverslag 2, stuk 6, p. 5-8). Zo verklaarde hij onder meer dat hij wel moest ingaan op de oproepingsbrief van de milities "*omdat zij machtig zijn en iedereen kennen*", dat hij bereid was te helpen met het onderhoud van auto's omdat de milities hem anders zouden slaan, dat de milities redenen zoeken om "*soennieten weg te jagen of te vermoorden (...), zelfs als ik meegeholpen zou hebben en het zou gedaan zijn zouden ze mij ook vermoorden (Ibidem., p.13)*" en dat hij een geval kende waarbij iemand die hetzelfde beroep uitoefende werd vermoord omdat hij weigerde mee te werken met de milities (*Ibidem.*, p. 11-12). In het licht van deze verklaringen is het niet aannemelijk dat verzoeker dacht dat de milities niet serieus waren of hem gingen vergeten. Bovendien kan een tegenstrijdigheid waargenomen worden tussen de verklaringen van verzoeker en verzoekster. Zo verklaarde verzoekster dat zij haar echtgenoot opbelde toen ze de oproepingsbrief ontving op 19 juni (S. CGVS-gehoorverslag, stuk 12B, p. 9), terwijl verzoeker verklaart dat zijn echtgenote hem vertelde over de oproepingsbrief bij zijn terugkeer van de markt (A. CGVS-gehoorverslag 1, stuk 12, p. 15). Verzoekers betoogt dat een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de eerste en tweede dreigbrief doet geen afbreuk aan deze tegenstrijdige verklaringen. Verder is het niet aannemelijk dat verzoekster bij haar ouders in dezelfde wijk zou zijn gaan logeren, aangezien zij daar evenzeer zichtbaar zou zijn en persoonlijk gevisieerd zou kunnen worden door de milities.

Verzoekers voeren aan dat hun paspoorten weliswaar afgeleverd zijn in juni 2015, maar dat zij deze al hadden aangevraagd in maart, omwille van de vrees voor IS (aanvullende nota verzoekers, stuk 1-6). Deze vaststelling doet echter niets af aan de motivering in de bestreden beslissingen: *“Dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, blijkt tenslotte uit het feit dat uw paspoort enkele dagen voor het verkrijgen van de dreigbrief van AAH werd uitgereikt. Uw paspoort en deze van uw kinderen werden immers uitgereikt op 14 juni 2015 en het paspoort van uw echtgenote op 11 juni 2015. Bijgevolg is het bijzonder toevallig dat jullie beweerden plotseling enkele dagen na afgifte van jullie paspoorten door AAH te zijn bedreigd. Dit doet sterk vermoeden dat u reeds van plan was om Irak te verlaten en versterkt de ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen voor uw vertrek. Uw uitleg in dit verband, met name dat u uw paspoorten hebt afgehaald uit schrik voor de opkomst van IS, komt gelet op bovenstaande vaststelling weinig overtuigend over (CGVS 1, p. 11), temeer uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt dat er voornamelijk in de zomer van 2014 werd gevreesd dat IS naar de stad Bagdad zou oprukken.”*

De motieven van de bestreden beslissingen vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen.

Verzoekers stellen dat de Commissaris-generaal er ten onrechte van uitgaat dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker door AAH zou gevraagd worden om geluidsdempers en bermbommen te produceren, aangezien verzoeker automonteur is van beroep en geen ervaring heeft met het vervaardigen van zulke zaken. Verzoeker wierp tijdens het tweede CGVS-interview op dat hij niet zomaar automonteur is maar werkt aan verschillende onderdelen voor auto's (A. CGVS-gehoorverslag 2, stuk 6, p. 2; verzoekschrift, stuk 3) en bevestigde bovendien dat hij capabel zou zijn om de gevraagde stukken te produceren (A. CGVS-gehoorverslag 2, stuk 6, p. 8-9). Niettegenstaande dit feit en in het licht van de andere elementen die voorliggen, acht de Raad het ongeloofwaardig dat verzoeker, een soennitische moslim, door een sjiiitische militie zou gerekruteerd worden, des te meer daar verzoeker zelf aangeeft dat er heel wat sjiieten zijn die over dezelfde kennis beschikken als hem (*Ibidem*, p. 12-13). Het persoonlijke profiel van verzoeker verandert niets aan deze vaststelling. Verzoekers verweer, dat sjiiitische milities kampen met een gebrek aan logistieke en financiële middelen en dat er geen sjiiitische vrijwilligers zijn die bermbommen willen produceren, is een blote bewering.

Verzoeker stelt dat zijn broer werd vermoord omwille van de feiten die voorliggen. Verzoeker voert een dreigbrief van de sjiiitische milities gericht aan zijn broer (verzoekschrift, stuk 4A) en de overlijdensakte van zijn broer (verzoekschrift, stuk 4B) aan ter staving. De Raad wijst er evenwel op dat desbetreffende stukken niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging, maar in het Arabisch, en niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het PR RvV neemt de Raad bij gebreke aan een vertaling naar de taal van de rechtspleging deze documenten niet in overweging. Volstrekt ten overvloede benadrukt de Raad dat documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde hebben wanneer deze kaderen in een geloofwaardig asielrelaas, wat hier niet het geval is.

Wat de problemen als soenniet in Bagdad betreft, beperken verzoekers zich verder tot het volharden in hun verklaringen en het verwijzen naar algemene informatie. Verzoekers kunnen worden bijgetreden dat soennieten in Bagdad een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, doch de Raad wijst er op dat verzoekers niet aannemelijk maken en dat uit de stukken in het dossier evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat verzoekers, ingevolge het gegeven dat zij soenniet zijn en ingevolge een aanwezigheid in Bagdad, zouden dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd. Dit geldt des te meer nu zij, wat hun persoon betreft, geen concrete, geloofwaardige en ernstige, aan hun religie als soenniet verbonden actuele incidenten hebben aangehaald.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekers tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 18, nr. 1-2) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet verwijzen verzoekers naar de situatie in Bagdad, zoals deze naar voor komt in de door hen en door de Commissaris-generaal bijgebrachte landeninformatie en stukken.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio, of de route daarheen, een risico lopen in de zin van voormeld artikel 48/4, § 2, c) (zie *“Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis”* van EASO van december 2014, nr. 1.8).

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verzoekers en verweerder kan niet worden afgeleid dat zich in Bagdad, hoewel de veiligheidssituatie er complex, problematisch en ernstig is, militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (*“IDP’s”*) op te vangen en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale

bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk.

De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiïtische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers' betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoekers aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekers vragen *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissingen zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

## **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP